

Nad'a Pažoutová

VILMA

slyší volání

ILUSTROVAL
LUKÉ TOMŠI

Albatros

Vilma slyší volání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Nada Pažoutová

Vilma slyší volání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Nad'a Pažoutová

VILMA

slyší volání

Nad'a Pažoutová

VILMA

slyší volání

Albatros

© Naďa Pažoutová, 2025

Illustrations © Luke Tomski (Lukáš Tomek), 2025

ISBN tištěné verze 978-80-00-07704-8

ISBN e-knihy 978-80-00-07800-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-07801-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-07799-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

JMÉNO

Kauuva seděl před domkem a mračil se jako sedm čertů. Od chvíle, kdy jeho bratr Hauava odvedl pryč z vesnice Vilmu, už uplynulo skoro dvanáct úplňků a od té doby nestál Kauuvův život za nic. Vídal se s ní sice ve snech, ale to nebylo ono. Vzpomínal na její divné nápady, kvůli kterým byli několikrát v ohrožení života a které ho tak štvály, když tu byla. Jenže teď mu chyběly. Vlastně tomu moc nerozuměl, protože třeba za ten kousek, co vyvedla se slonem, by každý z jeho kamarádů dostal přísný trest. Přiblížit se na pár kroků k pralesnímu slonovi jen proto, aby si ho prohlédla zblízka, co je tohle za nápad? Ještěže oba umí tak rychle běhat. Žádné z vesnických dětí neběhá tak rychle jako Kauuva a Vilma.

Kauuva přivřel oči a na chvílku úplně jasně uviděl Vilmin dlouhý cop, jak za ní vlál, když šílenou rychlostí letěla, aby si zachránila život. To mu ale připomnělo další nepříjemnou věc, která ho pronásledovala poslední tři úplňky. Starší kmene rozhodli, že přišel čas, aby si vybral nové jméno. Upozornila ho na to jeho máma Kauuta. To znamená, že už brzy bude muset napořád opustit její domek a přidat se k mužům, kteří ho budou učit. Jako první mu přišlo na mysli jméno *Umí běhat*, jenže někde vzadu v hlavě mu pořád hlodal červík pochybností. Přeci jenom by to jméno měl nosit po celý zbytek života. Kauuva měl zkrátka pocit,

že *Umí běhat* není to pravé. Že je tam něco víc. Něco, co líp vystihuje jeho dar.

Změna jména je totiž nesmírně důležitá a každý muž i žena kmene, když byli v Kauuvově věku, dostali dostatek času na to, aby si svoje dospělé jméno promysleli. Kauuvův lid věří, že dokud člověk na svoje nové jméno nepřijde, zůstává dítětem. Každý si svoje jméno nakonec změní, ale ti, kteří ho nepromyslí dobře, pak mají spoustu potíží, protože vlastně vůbec nevědí, kdo jsou. A když člověk neví,

kdo je, nadělá v životě plno chyb. Někteří jsou kvůli tomu dokonce nemocní nebo je roztrhá divoká zvěř. Ale takových nešťastníků Kauuva moc nezná, protože každý dává výběru nového jména všechny své síly.

Jenže právě s tímhle má Kauuva velkou potíž. Vždycky když začne o svém novém jménu dumat, vynoří se mu v mysli obrázek Vilmy, takže to vypadá, že jeho dar je spojený právě s ní. Když se tohle někomu z jeho kmene stane, jde za člověkem, který se mu v mysli objevuje, a nové jméno potom hledají spolu. A to je právě ta patálie. Krom toho, že se mu po Vilmě stýská, začíná si být jistý, že bez její pomoci na svoje nové jméno nepřijde.

Kauuva se zvedl a vykročil směrem k lesu. Cítil, že slzy, které ho teď pálily v očích skoro pořád, už dlouho neudrží, a aby ho někdo viděl brečet, to bylo to poslední, co by mu ještě chybělo. Jenže těsně předtím, než se mohl zanořit do stínu houští na kraji lesa a beze svědků otevřít stavidla svých trablů, větve se zavlnily a vynořila se Kauuta. V ruce nesla košík plný nějakých bobulí, a když Kauuvu uviděla, nasadila svůj obvyklý starostlivý výraz a zamířila rovnou k němu. Jenže jestli Kauuva teď něco opravdu nepotřeboval, byla to Kauutina péče.

„Nemám teď čas!“ řekl o něco příkřeji, než si přál, a ze všech sil se snažil vypadat bezstarostně. Jenže Kauuta už položila košík do trávy a rozpřáhla náruč. Tohle měl rád ještě nedávno, ale teď to vážně nepotřeboval. Zvedl obě ruce před sebe, jako kdyby ji chtěl dlaněmi odstrčit, a zopakoval: „Nemám teď čas.“

Kauuta zůstala zaraženě stát a chvíli se na něho dívala. Potom zvedla košík a malinko ustoupila. Kauuvu zalila vlna vděčnosti. Pak znovu vykročil směrem k lesu a Kauuta pokračovala dál do vesnice. Bylo to poprvé, kdy si uvědomil, že mámina náruč jeho starosti nevyřeší. Problém ale byl, že ani on sám si se svou zapeklitou situací nevěděl rady, i když nad ní poslední dobou dumal skoro pořád.

Prodíral se hustým lesním podrostem k místu, které znal jen on, anebo si to alespoň až dodneška myslel. Jenže ke všemu jeho trápení se právě dneska ukázalo, že i tahle dosavadní jistota je minulostí. Na rozložitém vykotlaném kmeni padlého stromu, do jehož útrob se Kauuva vešel celý, když chtěl, teď někdo seděl. Byl ke Kauuvovi otočený zády a bezstarostně si pohupoval nohama. Kauuvu to dopálilo. Popadl ohromnou bobuli baobabu, napřáhl se a trefil vetřelce přímo do hlavy. Ten to nečekal, s překvapeným výkřikem se svalil do trávy a zůstal nehnutě ležet.

Tohle tedy Kauuva opravdu nezamýšlel, rozeběhl se k němu a otočil ho na záda. Byl to kluk ze sousední vesnice, se kterým si chodili hrát k vodopádu. Ten, kterému tenkrát s Vilinou utekli a schovali se mu na stromě. Kdyby ji tehdy Kauuva z té šlamastyky nevytáhl, zůstala by přivázaná ke stromu a nejspíš by skončila jako potrava pro tygra. I z tohoto průšvihy je oba zachránily rychlé nohy. Kauuva ani nevěděl, jak se ten kluk jmenuje, ale od té doby ho neměl rád. A teď mu ten mizera ještě navíc leze do úkrytu.

Kauuva odběhl k nedaleké tůňce, nabral vodu do dlaní a chrstl ji klukovi do obličeje. Ten začal kašlat a prskat, a když se vzpamatoval, vyskočil a oběma rukama do Kauuvy vrazil. Jenže Kauuva na to byl připravený a bez okolků mu to vrátil. Pak chvíli stáli proti sobě a měřili síly. Nakonec to Kauuvu přestalo bavit.

„Tohle je moje tajné místo, chodím sem už dlouho,“ řekl a zamračil se, aby kluk věděl, že to myslí vážně.

„Že sem chodíš dlouho, neznamená, že je to tvoje místo. A navíc vůbec není tajné. Já vím, že sem chodíš, a přišel jsem sem za tebou,“ odpověděl kluk.

„Proč bys za mnou chodil? A jak se vůbec jmenuješ?“ zeptal se Kauuva.

„Neříkám svoje jméno na potkání. Taký nevím, jak se jmenuješ. A přišel jsem, protože jsem tě už dlouho neviděl u vodopádu.“

„A co? Nemusím tam chodit,“ odsekl Kauuva.

„Jenže já se tě potřebuju na něco zeptat,“ řekl kluk a podíval se na Kauuvu skoro přátelsky.

Kauuva se přestal mračit. „Hm. A na co?“ zeptal se s předstíraným nezájmem.

„Týká se to jména,“ pokračoval kluk a ztišil hlas, jako kdyby je mohl někdo slyšet.

Kauuva měl potíže dál předstírat, že ho to nezajímá. Co všichni najednou s tím jménem mají? Ted' už nejen muži z vesnice, ale i tenhle přesporní kluk. „No? A co se jménem?“

„Jsme přibližně stejně staří, myslím. Po tobě nechtějí, abys odložil dětské jméno a vybral si dospělé?“

A bylo to tady. Má snad kluk, kterého nesnáší, stejně starosti jako on? Kauuva chvíli mlčel a přemýšlel, jestli je zrovna tenhle kluk tím, s kým chce svoje trápení sdílet. Jenže to není jen tak, že za ním přišel z vedlejší vesnice zrovna v době, kdy už si Kauuva se svým úkolem vážně neví rady. Jak ho to mohlo napadnout? Kauuvovi přišlo na mysl, jestli mu to třeba neporadil sám bůh *Abasi*. To by pak úplně měnilo situaci.

Kauuva se podrbl za uchem a přešlápl z nohy na nohu. Nechtěl, aby ten kluk zjistil, jak moc se ho jeho otázky dotýkají. Zhluboka se nadechl a vydechl, založil si ruce na prsou a začal se ledabyle pohupovat ze špiček na paty. Po chvíli napětí došel ke svému kmeni, lehl si do jeho prohlubně a s rukama za hlavou se konečně zeptal: „Co je na změně jména tak zvláštního, že s tím jdeš až do vedlejší vesnice? *To ti někdo poradil?*“

Kluk se ale Kauuvovým chováním nenechal zmást a bez mrknutí oka ho odpálil: „Nepotřebuju, aby mi někdo radil. Vím, co mám dělat.“

Kauuva se posadil a zpříma se na něho podíval: „Fajn, tak si svoje jméno řeš ve svojí vesnici.“ Pak si znovu lehl a zavřel oči. Stálo ho to velké přemáhání, ale vydržel to. Když už si začínal myslet, že přišel o jedinou šanci se někomu se svým problémem svěřit, kluk to nevydržel a promluvil.

„Měl jsem sen. Přišel ke mně Abasi v podobě černého slona. Chytil mě do chobotu a vysadil si mě za krk. Pak mě nesl pralesem až do tvojí vesnice. Bylo to uprostřed

noci a on mě donesl až k chýši tvojí mámy, kde pořád ještě spáváš. Shodil mě k jejímu vchodu a odešel zpátky do lesa. Když jsem se probudil, znělo mi v hlavě jediné slovo: jméno.“

To už Kauuva stál proti klukovi a svoje vzrušení nedokázal dál skrývat. Tohle byla moc vážná věc! Jestli chce Abasi, aby svá nová jména řešili spolu s tímhle klukem, pak je to teď to nejdůležitější.

„Jmenuju se Kauuva,“ řekl a položil klukovi ruku na rameno.

„Já jsem Ambwe,“ odpověděl kluk a udělal totéž.

CESTA HLEDÁNÍ

Od vykotlaného stromu odešli Kauuva i Ambwe každý do své vesnice. Druhého dne ráno se Kauuva probudil ještě za šera. V celém těle cítil zvláštní napětí a věděl, že něco je jinak. Všude bylo naprosté ticho, ale Kauuva věděl, že se něco děje. Odhrnul kozí kůži zakrývající vchod a ustrnul. Přímo před ním stály tři postavy. Úplně u vchodu Ambwe se dvěma dlouhými bojovými tyčemi v ruce a hned za ním dva muži ozdobení barvami lovu. První z nich byl muž Buvol z Kauuvova kmene a toho druhého Kauuva neznal. Ambwe podal Kauuvovi bojovou tyč, ten ji přijal a vyčkával, co bude dál. Muž Buvol po chvíli promluvil.

„Přišel tvůj čas, Kauuvo. Protože jsi až dosud nesdělil starším kmene své nové jméno, čeká tě Cesta hledání.“

Kauuva dobře věděl, co to znamená. Ale ještě nikdy neslyšel, že by kterýkoli kluk z jeho kmene vyrazil na Cestu hledání s muži z vedlejší vesnice. Bylo to divné, ale začít se vyptávat nepřicházelo v úvahu. Mohl by tak vzbudit dojem, že má strach. A to Kauuva nechtěl dopustit. Jeho pochybností ho ale vzápětí zbavil ten cizí muž.

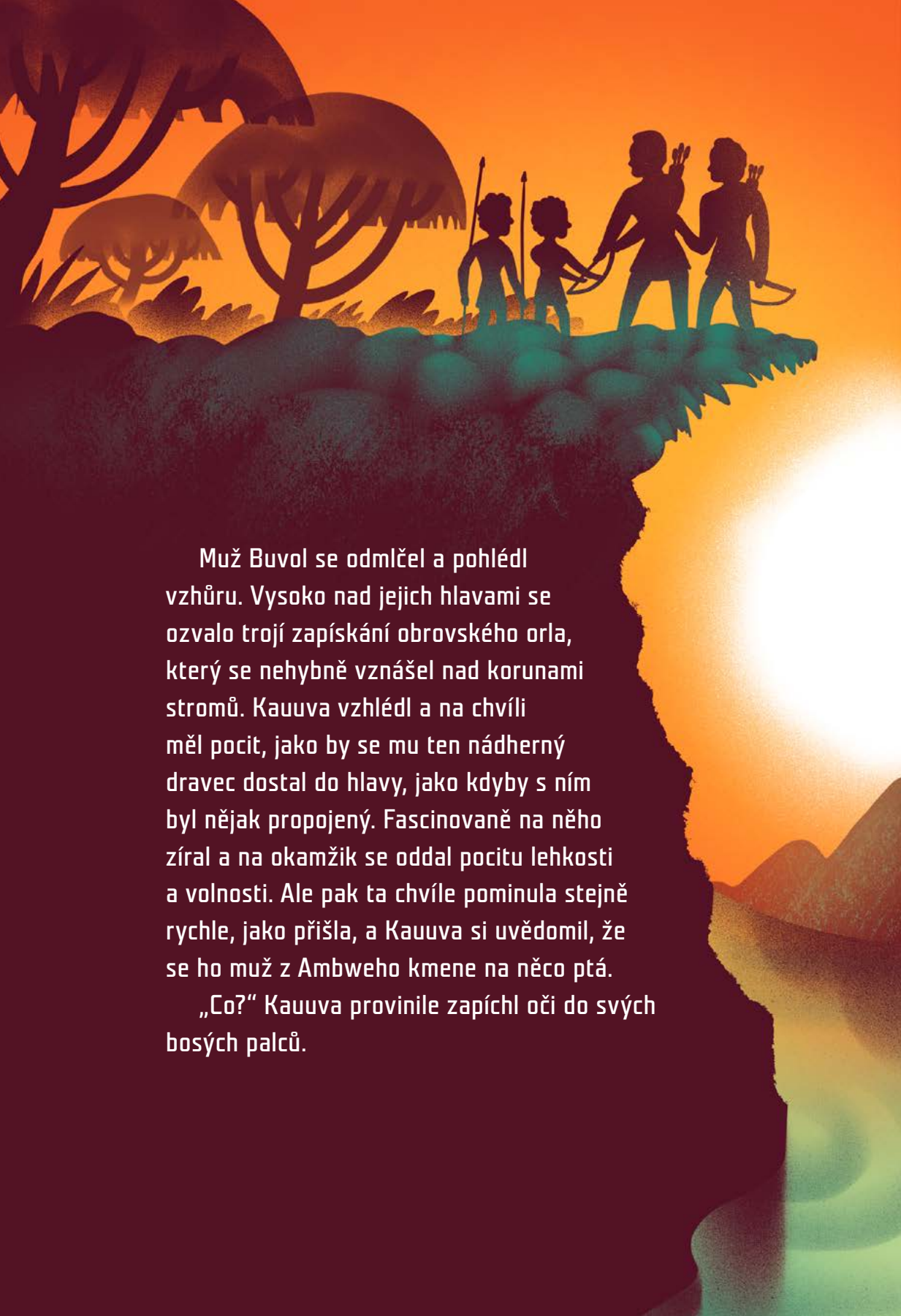
„Abasi si přeje, abyste ty a Ambwe vyrazili na Cestu hledání společně,“ řekl a pak se bez dalších okolků oba lovci otočili a vykročili směrem k temným obrysům lesa. Kauuva i Ambwe mlčky vyrazili za nimi.

Kráčeli dlouho obtížným terénem pralesa, aniž kdokoli z nich promluvil. Muž Buvol šel první, za ním Ambwe s Kauuvou a poslední kráčel muž z Ambweho kmene. Když jim slunce stálo přímo nad hlavou, muži zastavili a pokynuli oběma chlapcům, aby se posadili. Pak z váčků uvázaných kolem pasu vylovili po dvou kukuřičných plackách, každému jednu nabídli a sami snědli zbytek. Potom zas vyrazili na cestu a se západem slunce došli na místo, kde znovu zastavili. Ocitli se na vrcholu vysokého srázu, pod nímž se klikatila řeka. Byl to hustě zalesněný hřeben, táhnoucí se do dálky, kam až oko dohlédlo. Podobný sráz byl i na druhém břehu řeky. Oba lovci stáli na jeho okraji a poslední paprsky zapadajícího slunce se jim opíraly do zad. Ambwe s Kauuvou tiše vyčkávali.

Muž Buvol promluvil jako první. „Odtud už půjdete sami. Až se ráno probudíte, budeme už pryč.“

Lovec z Ambweho kmene si sňal z ramene toulec se šípy a i s lukem ho podal Kauuvovi. Totéž udělal také muž Buvol a i Ambwe dostal luk a šípy. Teprve teď si Kauuva všiml, že oba luky jsou o něco menší, nežli běžně nosí lovci. Přes rameno měl teď luk, z něhož už dávno uměl střílet.

„Když půjdete po hřebeni pořád stejnou rychlostí jako dnes, dostanete se zítra v pravé poledne na místo, kde můžete sejít dolů a pokračovat po břehu řeky,“ mluvil dál muž Buvol. „Při třetím západu slunce dorazíte k místu, kde se do řeky vlévá malý potok. Dejte se proti jeho proudu, až dojdete k Jeskyni poznání.“

Muž Buvol se odmlčel a pohlédl
vzhůru. Vysoko nad jejich hlavami se
ozvalo trojí zapískání obrovského orla,
který se nehybně vznášel nad korunami
stromů. Kauuva vzhlédl a na chvíli
měl pocit, jako by se mu ten nádherný
dravec dostal do hlavy, jako kdyby s ním
byl nějak propojený. Fascinovaně na něho
zíral a na okamžik se oddal pocitu lehkosti
a volnosti. Ale pak ta chvíle pominula stejně
rychle, jako přišla, a Kauuva si uvědomil, že
se ho muž z Ambweho kmene na něco ptá.

„Co?“ Kauuva provinile zapíchl oči do svých
bosých palců.

„Jestli víš, kdo v jeskyni přebývá,“ zopakoval muž otázku.

„Duch pralesa, myslím,“ odpověděl Kauuva stále s hlavou skloněnou.

„Ano,“ přikývl lovec a Kauuvu přepadlo zlé tušení, že součástí jejich Cesty hledání bude setkání s tímto nevyzpytatelným kouzelníkem. Nežli ale stačil položit otázku, z níž by všichni pochopili, že má strach, udělal to za něho Ambwe.

„Musíme se s ním setkat?“ zeptal se a ani se moc nesnažil zakrýt své obavy.

„Nemusíte,“ odpověděl muž Buvol, „ale bez nového jména se do vesnice nesmíte vrátit. Jestli na své nové jméno nepřijdete během cesty k jeskyni, jinou možnost nemáte.“

NEČEKANÉ SETKÁNÍ

První noc, kterou s Ambwem strávili na Cestě hledání, měl Kauuva moc zvláštní sen. Stál v něm na vrcholku špičaté hory a nad hlavou se mu zase vznášel orel. Tentokrát však byl mnohem větší nežli ten, kterého viděl večer. I ve snu Kauuva cítil tu opojnou lehkost a volnost. Oproti svému večernímu zážitku však tentokrát *věděl* s naprostou jistotou, že mu orel chce něco říct. Stál s hlavou zakloněnou a díval se na obřího ptáka, který nad ním kroužil, nejdřív ve veliké výšce, ale s každou začatou kružnicí se vždycky o něco přiblížil. Nakonec už kroužil docela nízko a Kauuva zjistil, že mezi jeho ohromnými křídly někdo sedí. Moc si přál, aby orel přistál a on se mohl na jeho pasažéra podívat zblízka, ale orel se začal znovu vzdalovat. Kauuva se rozeběhl za ním. Divoce mával rukama a křičel: „*Vrať se, potřebuju s tebou mluvit!*“ Pak ale ucítil, že se celé jeho tělo třese, jako by mu někdo lomcoval rameny, až mu hlava létala ze strany na stranu. Otevřel oči a nad sebou uviděl Ambweho kudrnatou hlavu. Ještě omámený snem začal drmolit: „Musí se vrátit, potřebuju s ním mluvit...“

„Co je? S kým potřebuješ mluvit?“ zeptal se Ambwe a konečně s ním přestal třást.

Když se Kauuva pořádně probral, uvědomil si, že ho Ambwe vytrhl z důležitého snu. „Proč jsi mě probudil?“ utrl se na něho.